

Minne af Per Kernell,
contracts-prost och kyrkoherde i
Åsbo : efter författ...

Sondén, Per Adolf,

8 B Br. Kernell

KERNELL, P.

Bisop
Scri.
(B.)
10

Kungl. biblioteket

0 0000 000134217

Biogr.
In.
(B/W)
o

M i n n e

af

Per Kernell,

Contracts-Prost och Kyrkoherde i Åsbo,

af

P. A. Sonden,
Per Adolf

Efter Författarens döb utgifvet.

1842

Palmaer & Ribderstad.

1811

to

Henry 1st

and his heirs forever

to

John 1st

and his heirs forever

1811

1811

Minne af Per Kernell.

Vemton är hafwa förflutit, sedan **Per Kernell**, den gode och trogne tjenaren, gick in i sin Herras gläbje. Redligt och tråget arbetade han, mera än de fleste, utan att åskunda någon utmärkelse, utan att fråga: Hvad får jag dertför? Ett, kostat skulle föga anstå en sådan man, äfven om en lycklig talare och ojäfwig domare lånade sin röst dertill. Deremot torde en enkel teckning af honom och hans närmaste omgifning ses med nöje af en och annan, som igenkänner de wälbekanta dragen. För dessa är det i synnerhet, som jag företagit mig att skildra min oförgätlige Morfader. Jäte utan rörelse kan jag erinra mig de glada dagar af min barndomstid, hwilka tillbragtes i hans hus; de lärarika och förtroliga samtal, under hwilka jag som yngling af den gamle återfördes till hans ungdomsår. Då jag besinnat, huru hans afkomlingar blifwit fringsörtdde blott under de sednaste trettio åren, huru de yngre ibland dem till en del nu äro okände för hwarandra, har den önskan hos mig uppkommit, att i en okonstlad, men trogen bild bewara Stamsfadrens minne. At mina talrika släktingar, kända och okända, är denna skrift för nämligast egnad: derefter må den bedömmas. För andra göres den tillgänglig endast dertför, att hwar och en, som af wänskap för den hädangångne eller blott såsom samlare will äga densamma, må minna sin önskan utan möda.

Per Kernell föddes i Enserum den 29 Juni 1728.
Hans Föräldrar woro Commisistern dertstädes **Daniel Nilsson**

Kernell, febermera Ryrkoherde i Gamla Byn, och **Christina Falk**. Dopnamnet waldes efter dagen, då han föddes. I föräldrarnes hus erhöll han den första undervisningen och förelystes af Christliga feber. Han sändes till Linköpings Hola 1736. Den hade då det mesta qwar af hwad som nu kallas forntidens barbari; men der härbades både kroppen och själen. Således börjades undervisningen med en **Grammatica**, som icke blott war en lärobok i Latiniska Språket, utan äfwen författad på Latin, och med **Colloquia**, som icke blott öfwerfattes, utan äfwen lärdes utantill. Strängt iaktogs den gamla regeln: *in schola nil nisi Latine*, så att reban i andra Classen en pilt, som skulle hafwa brutit deremot, äfwentyrade att af kamraterna utpekas såsom **Asinus**. Biskoparne, **Ericus Bengelius** mera wänlig och mild, **Dihyzelius** mera sträng och allwärtig, woro bägge mönster af arbetsamhet: den sednare plågade ofta, äfwen oberebb, tala till Gymnasii-ungdomen på Latinisk eller Grekisk vers. Subordinationen, i sin strängaste form af penaltöm, stod änuu qwar wid skolan och Gymnasium, ja äfwen wid Akademien; ofta missbrukad, slutligen afstydd och med rätta afstafad, war den till ett förtryck för de swaga, men för starkare naturer stundom en hellsam pröfning.

Kernell blef Student i Upsala 1747, och hade då redan beslutit att egna sig åt det presterliga Kallet. Trenne år sednare började han med allwar tänka på den philosophiska graden. Han skref Latin för Prof. **Gferman***, och anhöll efter några försök, att Pro-

*) **Petrus Gferman** war en af de mest arbetsamma bland Universitetets Lärare: han presiderade för mer än 500 Disputationer. Hans ensföiga förkärlet för Ciceroniska uttrycket är känd; den bragte en isrig motståndare wid en disputationens-act att säga till honom: *Tullius sine te est Tullius, sed tu sine Tullius nihil*. Hans förkärlet för Landemän war så oförtäckt, att han, när en sådan med utmärkt flicklighet försvarade sig i Rathebern, tibt och ofta småleende sade: *Ita decet Ostrogotum!* Detta wäckte afund: och wid ett tillfälle, då en mindre wäl känd Stigöte firade sitt bröllop med en flicka, som han hade häfbat, ropades utanföre på gatan hela afstonen: *Ita decet Ostrogotum!* — **Gferman** hade slutligen det missöbet att, öfwerleswa sig sjelf och den swagheten att med obehag se yngre talenter uppväxa. Sant, är dock, att flera af dessa icke woro

fesborn wille noggrannare nagelsara med hans scripta och icke blott rätta uttrycken, utan äfwen tankarna. **Gferman** swarade: "Gädd äfwen till **Ihre**: han skall stöda edra tankar; jag besattar mig endast med språket." Han lybde anvisningen och wann hos **Ihre** den handledning han önskade. Snart blefwo likwäl dessa studier afbrutna. I stället för ett wäntadt bref med penningar, erhööll han hemifrån en underrättelse om sin Fars död och hemfallades till hans begrafning. Åren 1751 och 1752 tillbragte han såsom Informatör i enskilda hus, och ärnade det följande året återwända till Upsala, för att utgifs wa en disputation om Westersteds stad samt aflägga de öfriga för Magistergraden erforderliga prof; men i Decem-ber 1752 hade Modrens Nådårs-prest sjuknat i en enwis frosta, och på hennes ansöknin g blef **Kernell** af Dom-Capitlet förordnad till bennes biträde. Så fördes han, tidigare än han hade ämnat, in på sin egentliga bana, blef prestwigd i Linköping d. 16 Dec. 1753 och anställd såsom Adjunct hos sin Fars efterträdare i Gamla Byn, Kyrkoh. **Sam. Noberg**; på Hallingebergs församlings begäran sändes han d. 24 Mars 1756 dit, för att rätta de oordningar, som en swag och föraktab Pastor icke wille eller kunde hindra.

Innan berättelsen fullföljes, må man kasta en blick på **Kernells** ynglinga-år och på hans första embetsmanna-bana. Hans egna handlingar må tala.

Under sina student-år, då han begaf sig till en condition i Dalstland, råkade han på wägen ut för ett äfwentyr, som wittnar om ynglingens både osörkräckta och rena sinne. Wid ankomsten till en gästgishwaregård i Wermland blef han underrättad, att någon resande på den wäg, han hade att färdas, hade förswunnit och sannolikt blifwit mördad, och att man mistänkte folket wid det närmaste ombytet der-

så humana, som **Petrus Swedelius**, hwilken wid ett tillfälle, då **Gferman** förifrade sig emot honom, på en gång af wäpnade hans harm och wann hans wälwilja genom en wäl anbragt vers:

Sum quoque ego ex Latio: communia foedera sunt!

för, hwadan Landshöfdingen anbefallt gästgifwären att afråda alla wägsfarande från resor åt det hållet, sedan mörkret inbrutit. **Kerneell**, som, för att spara både tid och penningar, måste inskränka sin hwila så mycket som möjligt, kunde ej en hel eftermiddag och en lång winternatt qwarstagna på ett ställe. Han begärde berföre och erhöll, efter många wälmenta erinringar, en pålitlig bonde, som med en rasst häst lofwade att stjutsa honom förbi den misstänkta gästgifwaregården till den närmast derefter belägna. Men ett starkt snöglopp gjorde wägen lång, så att en liten hwila hans nödwändig både för hästen och för den resande. I den glest bebodda fjögbygden war intet tillfälle att wälja. **Kerneell** lät stjutsbonden stagna ett litet stycke ifrån det misstänkta stället, och gick sjelf dristigt dit. Han fann der några qwinnor, wederskyggliga att städa, anlade kring en stor stockeld; snart inträdde, efter hwarandra, flera långa, barfla karlar, hwilkas utseende ej ingaf mera förtroende, och betraktade främtingen noga. Sällskapet ansyntes uppkarna, då han begärde ett rum med eldbrasa samt mat. Han torlade nu sina genomwåta kläder och uppwärme sig sjelf, intog de försvifningar han erhållit, qwarlemnade en ställig betalning för hwad han åtnjutit, smög sig oförmärkt åter ut till sin följeslagare, och kom lyckligt till närmaste gästgifwaregård. Men här mötte honom ett annat äfwentyr. Han emottogs af twänne wackra flickor, som med deltagande hörde omtalad hans wädliga färd, och med en wänlighet, den han hittills aldrig på någon gästgifwaregård erfarit, gjorde de sig underrättade om hans önskingar. Här — tänkte ynglingen — är en större fara, den jag icke torde kunna undgå, utan att i tid fly; det wore stor synd och skam, sedan Gud så nådigt bewarat mitt lif, om jag skulle förgåta honom och falla wid den första frestelse. Han kunde ej qwarhållas längre, ehurn man föreställde honom, att en resa i mörkret till Åmål, i anseende till swårigheten att hitta wägen på den öfweryrda och icke öfwer allt säkra sjön, kunde blottställa honom för nya äfwentyr. Wid hans ankomst till Åmål ytrade gästgifwären der sin förundran, att han wågat sig ut på en sådan färd, och frågade tillika allvarsamt, om han fann sig så illa betjent wid det sista stället, att han derför icke wille stagna der öfwer natten; och då han beremot förklarade,

att han fruktat sig blifwa för wäl betjent, swarade denne leende:
 "Det kan jag icke tro; jag äger äfwen detta ställe, och de bägge
 flickorna, som förestå hushållningen der, äro mina döttrar; jag har
 befallt dem wara höfliga och uppmärksamma emot resande, men att
 de tillåtit sig någon oloflig frihet, har jag aldrig erfarit."

Såsom Adjunct i Hallingeberg såg **Kernell** med förtrytelse
 mycket sjelfswäld i församlingen, och hade att kämpa med så mycket
 höfve swårigheter, som han saknade allt stöd af sin Pastor. Man
 har berättat, att Kyrkewärbdarne wid alla tillfällen wisade denne ett
 uppenbart förakt, och att **Kernell**, när de, oaktadt hans förman-
 ningar, fortforo i sina otidigheter genom en handgriplig bestraffning
 tvingat dem till ett anständigt uppförande. Detta har han sjelf all-
 drig omtalat, ehuru han ofta meddelade sina anhöriga och wänner
 drag ur sin läreriska lefnad och ej flydde att tillstå sina fel; men
 den lugne gråhårs mannen, som desutom aldrig af böjelse welat till-
 gripa wätsamma medel, ogillade säkert högligen ett steg, som den
 ifrige ynglingen, uppfostrad i den strängaste subordination, tillät sig
 såsom nödtwång. — Deremot har han ofta, såsom prof på Försy-
 nens synnerliga omwårbdnad, berättat en annan händelse. En för-
 mögen Bonden hade i flera år gjort sig känd för ett förargligt lefwers-
 ne och wisat uppenbart förakt för christliga seder. **Kernell** gjorde
 Pastorn uppmärksam derpå, men denne fann betänkligt att antasta
 en person, som genom rikedomar och slägtflapsförbindelser war
 en af de mest betydande i församlingen. **Kernell** erinrade ho-
 nom om det stränga answar, som är själasörjaren ålagdt i Hese-
 kiels 33 Capitel. Fångadt. Han tog då sjelf Bonden i förhör.
 Denne swarade spottigt, att, när Kyrkoherden icke haft något att
 påminna wid hans wandel, borde Magistern hafwa mera försy-
 n för äldre folk. **Kernell** sökte öfwertyga honom, att hwar
 och en Prest wore icke blott berättigad, utan och förpligtad, att gö-
 ra sina åhörare föreställningar, när han ansåg dem behöfliga; wisade
 honom, att han war stadt på en orätt wäg, och förmanade honom
 att bättra sig. Bonden, som kände sig icke kunna strida med den
 nitätsfande presten, swäljde sin harm för tillfället, men beslöt att
 hämnas. En dag, då **Kernell** hade rest till en sjut långt bort

i församlingen, lade sig Bonden med en laddad bössa i försät och afsidade hans återkomst. Han wäntade dock förgäfwis; **Kernell** hade, utan att ana något ondt, utan någon bestämd anledning, kommit hem på en annan wäg, som mindre ofta begagnades. Följande dagen insann sig hos honom den förut förbittrade och stolte mannen, nu ångerfull och ödmjuk, bekände hwad han hade haft i sinnet, war öfwertygad att Gud war med den nitiske själasörjaren, och förklarade sig willig att följa hans råd. Dwänskapen förwanblades nu i förtroende, och en förbättrad wandel blef frukten deraf.

Huru **Kernell**, under den korta tiden han tjenstgjorde i Hallingeberg, förmådde att der göra sig aktad och älskad, kan slutas deraf, att efter nära femtio års förlopp minnet af honom ännu lefde hos hans fordna åhöreres afkomlingar och beredde hans äldste Son en betydlig öfwerwigt af röster wid Ryrkoherdewalet d. 4 Decem-ber 1803.

Kernell sändes den 16 Nov. 1757 såsom Adjunct till Ekely och Rinna. Äfwen här på orten blef han snart förbeläktigt känd, och på kallelse af Kammarherren Baron **Gabriel Ribbing** befullmäktigades han d. 3 Aug. 1758 till Commminister i Åsbo. Samma år, Michaelsmesodagen, gjorde han der sitt inträde, och d. 17 Sept. ingick han äktenskap med **Anna Gråsten**, äldsta dottren af framf. Commministern i Eds Capell **Ulrik Gråsten** och hans hustru **Hedvig Skunk**.

I Åsbo war det som **Kernell** den längsta tiden utöfwade sitt herde-kall, i många år med friska krafter, sebermera med afstynande, till des han måste öfwerlåta mödan åt andra. Att omskändligare beskrifwa hwad han här werkat kunde synas mindre tillbörligt af mig, och hwad jag, utan fruktan för motsägelse, skulle kunna yttra om **Kernell** i detta hänseende, skulle anses gälla lika wäl om någon annan Commminister, Ryrkoherde och Contractspost. Wisserligen tala uppenbara handlingar mer eller mindre om den enes eller den andres förtjenster; men Själaförjarens werksamhet är dock till en stor del förböld för mängdens blickar, ehuru synbara följdjer icke uteblifwa, särdeles då en herde under mer än sextio år wårdar samma hjord.

Såsom Comminister wid en af de mindre lägenheterna i Stiftet och Far för åtta Barn — han hade ibland sina egna sju upptagit sin Systerson **Daniel Jonas Wiström** — måste **Kernell** tråget arbeta för sin utkomst. Utom ämbetsgöromålen sjelfsatte han sig med sina söners undervisning, innan de blifwit intagna i Skolan och under ferierna, flötte till en stor del sjelf sitt lilla boställe och förwärfwade derigenom en sådan wana wid Landtmannagöromål, att han, äfwen sedan han blifwit Pastor och icke mera behöfde det, i många år sjelf förrättade såningen. De långa vinterkvällarne tillbragte han merendels med handarbeten, särdeles att binda nät och flåta korgar.

Kernells befordran gick trögt. Han lefde för sitt ämbete, för sin församling och för sitt hus, men frågade alldeles icke efter tidens politiska partier. Wid ett Riksbagsmannawal gaf han sin röst åt en prest, som tillhörde Mößorna, utan afseende på annat än personens duglighet och rättfäffenhet. Detta war mer än nog att förtörna Biskop **Filenius**, som gick så långt i sin iswer för Hattarna, att han en gång, såsom det berättas, då han hade hållit visitation i Wadstena, der både Kyrkoherden och Borgmästaren woro Mößor, icke kunde förmås att deltaga i den måltid, som der för honom war anrättad, utan begaf sig oförtöfwadt till Comministern i Skeninge, glädde sig att hafwa wändt det ogubaktiga Sodom ryggen och höll till godo hwad en Comminister i hast kunde åstadkomma. Sedan **Kernell** genom flera fruktlösa ansökningar blifwit öfvertygad, att Biskopens ogunst war ett öföfverwinnligt hinder för hans befordran, afflod han ifrån alla sådana försök. Slutligen kallades han till Kyrkoherde i Åsbo af Fru Frilherrinnan **Beatha Ribbing**, född **Sparre**, och erhöll fullmagt d. 9 Dec. 1777. Biskop **Filenius**, som då gick på grafwens brädd och hade haft tid att lugna sin politiska wrede, emottog honom nu wänligt, och sade: "Jag har till en tid icke känt er rätt; jag har dock nu länge ansett er för en rättfäffens Prest och welat hjälpa er, men hwarföre har ni på flera år icke sökt något? Det gläder mig af hjertat, att ni blifwit befordrad efter förtjenst, ehuru utan min tillhjelp."

Kernell tillträdde Åsbo Pastorat d. 1 Maj 1779. Flera gånger undanbad han sig Profestiteln, innan han emottog densamma af **Bisshop Lindblom** d. 1 Mars 1788. Presterskapet i Gösfrings Påråd walde honom sebermera till Contracts-prost, hwartill han befullmäktigades d. 15 Maj 1793.

Den, som kändt det gamla Prosthuset i Åsbo, skall aldrig förgåta det: ännu mindre den, som sjelf varit en medlem deraf. Der till bidrog wäsendtligt **Kernells** förträffliga Måka, en gudfruktig och ärbbar qwinna, driftig och ordentlig husmoder, allvarsam och tillika hutb. Hon hade sjelf i sin ungdom haft nog tunga dagar genom en knarrig och nyckfull stjuffader, och hon glömde aldrig hwad ungdomen likar; twärtom såg hon gerna det glädje.

Ett drag af henne må anföras: Hennes dotter **Hedda** förskade ett giftermåls-ansbud, som syntes både hederligt och förmånligt: detta hade stett förut, och modren, som sjelf aldrig handlade efter nycker, wille weta något skäl dertill. **Hedda**, af naturen wäl och öm, helt och hållet hjerta, med en oinfränkt kärlek och tillit till sin mor, råkade härwid i en outfäglig wända, emedan hon ej wille förge sig något skenbart skäl och ej wågade uppgifwa det verkliga. **Atterbom**, som i flera år varit Comminister i Åsbo, hade nemligen för henne fattat en innerlig kärlek och gjort sig förwifad om hennes genkärlek, men tillika, för att icke inleda den älskade i några obehagliga förhållanden, dels i anseende till en sjuklig mor, som han wårdade, och dels i anseende till skulder, dem han såsom borgesman för en wån måste godtgöra, önskat att deras ömsesidiga böjelse måtte böljas, till det han wore beredd att emottaga hennes hand. **Heddans** syster **Carin** war deras enda förtrogna. Wägge systerarna funno nu, att hemligheten ej längre kunde bewaras utan en förskällning, som stribde mot både böjelse och pligt; **Carin**, mera behjertad, upptäckte allt för modren. Med befortning förnam denna, att hennes döttrar kunnat förtiga något sådant för henne; **Atterbom** efterskickades genast; en undersökning anställdes. Modren fann snart, att deras böjelse war lika ren, som stark, och att **Atterbom** endast af grannlaghet hittills hållit den hemlig. Bis-

ligt och beslutsamt utropade hon då: "hvarföre bölja hwad som aldrig behöfwer böljias, minst för föräldrar? Hvarföre gå och se på hwarannan och hänga hufvudet, när man intet annat önskar, än det som är ärligt och godt? **Atterboms** skuld är icke farlig; med Guds hjelp reder han sig wäl; min man och jag hafwa i samma belägenhet med många barn haft wår utkomst. Mitt råd är, att I giften eder, barn, och det ju förr, ju helbre." — Det skedde: första lysningen afkunnades redan den påföljande Söndagen. Allrig fann hon anledning att ångra detta steg; twärtom torde sällan twänne makar warit så fullkomligt skapade för hwarannan, som **Gabriel Atterbom** och **Hedra Kernell**. War Prosthuset i Åsbo en afbild af fordna Patriarkers tjäll, en helig plantskola för blifwande slägten, så blef det andra presthuset ett paradis, der de bägge lyckliga makarna, undångömda för werlden och obekanta med allt, som kunde störa deras sällhet, lefde med hwarannan och för hwarannan — de första åren wid det ensliga men trefliga PÅsbo*), de öfriga, sedan de öfwertagit bruket af Pastors-bostället, i daglig gemenskap med föräldrarna. Det må märkas, såsom ett synbart prof af den wälfignelse, hwilken hwilade öfwer denna slägt, att från år 1758 till år 1824, föräldrar, dotterson och dotterdotter efter hwarandra haft samma hem, och att en sondotter af **Kernell** är gift med hans efterträdare, nuwarande Ryrkoherden i Åsbo; ett förhållande, som sällan torde hafwa inträffat i presthus, der icke conservation warit ett willkor för befordran.

Kernell och hans maka, bägge barnkära, hade wanligen hos sig ett eller flera af sina barnbarn, så snart dessa började tillwära. De lärde der bygd och goda seder; hwarje afton samlades hela hushållet, äfwen tjenstefolket, och hufvadren förrättade bön. Twänne gånger om året, efter Trettondedagen och Midssommaren, möttes alla barn och barnabarn i Åsbo. Wid den förra tiden, sedan sönerne och mågarne, alla prestes, hade hwar på sin ort fullgjort det trängnare prebiko-arbetet, firade slägten gemensamt sin Jul.

*) Commminister-bostället i Åsbo.

För hvarje barnbarn tillagades alltid ett tregrenigt ljus och en stor hög af bröd, olika till ämne, skapnad och namn; Tulkflappar woro deremot ej brukliga. Om sommaren öppnade den rymliga gården, der endast en slåkt med kummin i midten war fridloft, ett stort fält för nöjen, och en närbelägen hage, med en liten bäck, lemnade ypperliga tillfällen till anläggning af qwarnar samt en rikeedom af blomster, som härjades af gössarnas swärd och af stiekorna bundos till Ernär. Någon tillsyn öfwer den stora barnastaran war för den ick märkbar; men inträffade någon liten oordning, så wifade sig mormor^{*)}; alla barnen förstodo henne, och lydde, utan tillsägelse. Aldrig, så wida jag kan minnas, utöfwade hon öfwer något af sina barnbarn sin myndighet på annat sätt, än genom sin wördnadsbjudande blick, genom sin blotta närvaro. Före hemresan begäfwades de små, hwar för sig, af mormor med bullar, af morfar med en ny sextonfkillingssebel; barnen woro så wisa derom, att de stundom på förhand hade öfwerlagt, huru den wäntade gästwan bäst skulle användas.

Spel war der i huset ett alldeles okänt tidsfördrif för de äldre; barnbarnen tillåts det dock att roa sig med Tok och dyligt. Knappast war der någon enda gång ett ordentligt dansgille; men de äldre barnbarnen lärde af sina mödrar många gamla lekar, i synnerhet danslekar, och dessa fortplantade sig lätt genom wexelundervisning. Besnadsättet war i allmänhet enkelt och tarligt; likwäl ansågs ansändigheten fordra ett wist öfwerflöd i mat, när bordet war större än wanligt. Swagbricka och öl isläntes i stora silfwerbägare; andra drycker nyttjades ick, utom wid bröllop och andra sällsynta högtidligheter. Knappast funnos i huset så många glas, som skulle fordras för 10 personer wid ett större gästabad nu för tiden. Till luren hörde deremot fina duktyg, likwäl förfärdigade hemma i huset. Modren och dottrarna, i sin klädsel alltid utan prål, bibehöllo sina bindmössor, äfwen sedan andra hufwudbonader ibland deras wedertlikar började nyttjas.

*) Eller Farmor.

Många af dessa särskilda drag torde anses mindre värda uppmärksamhet; men de höra dock till taflan af det husliga lifvet i Åsbo, och af det samlif, ur hwilket släkten utvecklade sig. Man kan häraf lätt förklara den rena kärlek och innerliga enighet, som utmärkt den Kernellska släkten framför de flesta. Den äldsta systern ytttrade en gång till den andra: "wåra barn äro icke såsom syffonbarn, utan såsom syffon." Detsamma hade kunnat sedermera sägas om de öfriga, som uppwårte under samma wälgörande inflytelse. Den stilla förnöjsamhet, som utgjorde de bågge gamla makarnes lycka, meddelade sig äfwen åt deras afkomlingar och uteslöt all afund, all egennyttia.

En stor högtidlighet för släkten firades den 18 Dec. 1803, femtio år sedan **Kernell** blifwit inwigd till prediko-embetet. Han, som war festens föremål, hade yttrat någon betänklighet att utmärka denna dager på annat sätt, än genom ett wanligt slägtmöte; han tyckte, att en fest för honom allena innebar ett anspråk, som ej öfwerensstämbde med hans lynne; han twiflade, om det wore anständigt och lofligt, att till ett wanligt presthus sammanbjuda ett större antal gästier i en sådan affigt. **Bisshop Lindblom**, underrättad om dessa betänkligheter, ytttrade till en af **Kernells** söner: "Helsa er far ifrån mig, och säg, att denna fest icke blott får r ske, utan ock b ör ske; att jag icke blott till å t er, utan ock befaller det." **Bisshopen** war älskad af **Kernell**, icke endast för sina personliga egenskaper, utan äfwen till följe af det förhållande, hwari **Kernells** far hade varit till **Bisshopens** farfar, och i ansende till den ynnest, med hwilken **Bisshopen** hade omfattat **Kernells** yngste son. För en sådan myndighet gaf **Kernell** gerna wifa, och jubeldagen firades, ej med stor ståt, men med hjertlig glädje och förnöjelse. Kort förut hade den äldste sonen, till följe af det minne, som fadren efterlemnad i **Hallingeberg**, af denna församling blifwit wald till **Kyrkoherde**. **Bisshop Lindblom** och **Hallingebergs** församling blefwo ej heller under glädjen förgätta.

Man hoppades att upplefwa ännu en Jubeldag i Åsbo, men i den Högstes råd war annorlunda beslutadt. **Utterborn** och den

Yngste sonen hade nedgått i det tyska. Wägge woro kmt saknade af modren, som följde dem efter den 23 Mars 1808, innan det tilltänkta guldbräuloppet kunde firas.

Kernells återstående dagar medförde nya förluster och pröfningar. Många yngre ryktes bort, den ena efter den andra; af hans jemmåriga wänner återstod slutligen ingen enda; han war i flera år den äldste ibland Stiftets Presterkap.

Hans ålderdom war wiserligen icke utan wälsignelse. Han wårades ömt af sin yngsta dotter, som skämtande plågade kalla sig "Obediſan i Åsbo," och genom sin ödmjukhet, sin försakelse, sin tyfsta och wälgörande werksamhet för andra, werkligen framställde en bild af den byggd, som de forðna Klosterlöften åfystade att frambringa. Hans son **Ulrik** lemnade en bättre lägenhet och flyttade till Åsbo, för att biträda fadren, och efter hans befordran till Pastorat, efterträdde honom en slägting. Flera wärnlösa slägtingar omgäfwro den gamle, hade i honom ett stöd och genom hans dotter en moderlig omwårdnad. Men barn och barnabarn kringspriddes efter hand mer och mer; flera förðades af döden. Åsbo blef ej mera en ständig föreningspunkt; man sammanträffade der blott tillfälligtwis. **L. M. Forlings** och **Anna Marg. Utterboms** bröllop på **Kernells** Föðelse- och Namnsdag d. 29 Juni 1813 war det första glada slägtmötet i Åsbo.

Wid 83 års ålder war **Kernells** syn så förswagad, att han måste begära afſked ifrån Prosthyſlan (1811). Han predikade dock ännu några gånger; öfwer nittio år gammal, biträdde han wid flera Communioner i kyrkan, och förde skalken med stadig hand. Elden blef dock långsam för den Gamle, sedan han ej mera kunde självfatta sig själf, churu han lät andra läsa för sig, merendels ur Bibeln. Snart aftog jemmväl hörfeln, hwarigenom äfwen umgånget med menniskor förswarades. Med synnerlig gläbje emottog han besöf af dem, som obehindradt kunde med honom samtala; men med en sällsynt grannlagenhet undwek han alltid att falla andra beswärlig; märkte han hos någon, som läste för honom eller språkade med honom, en synnerlig anträngning, så afbröt han oftaz adrig wille

Han beswåra någon med att upprepa hvad en gång war sagdt, eller genom ett svar på måfå förorsaka åtlöje. I samtal inlåt han sig gerna om hvad ämne som helst; allt antog i hans mun pregeln af gammaldags wett och redlighet. Sjelf lesde han mest i det förflutna, och berättade med mycken liflighet händelser, som då tilldragit sig; sällan med eget loford eller tabel, utan merändels blott såsom ett ögonwittne, hwilket intygar hvad det sett. Så talade han om *Munii* och *Dalins* infall, om *Björners* och *Göranssons* "pennkrig," om gamla Nordiska Sagor, och om de sista sagorna i nornden, hwilka han hört af mången Carolin. Stundom, då han förtäljde om tilldragelser ur sin egen lefnad, kunde han säga till den lyshnanbe sonsonen eller dottersonen: "det der minsk wäl du också;" men han besinnade sig snart, och tillade leende: "Å, det är sannt, du är ju ett barn; detta skedde långt innan du war född." — Stundom klagade han öfwer ansäktelser, som han måste utstå. Någon gång yttrade han: "såsom gosse undrade jag deröfwer, att de gamle kallat ålberdomen *onus Aetna gravius*, men nu har jag lärt hvad det will säga." Särdeles plågade honom den föreställningen, att hans lif nu war till ingen nytta. Dytika utgjutelser flutades dock alltid med en fullkomlig nndergiftshet under Guds wilja, och ofta med några kärnord ur Luthers herrliga psalm:

"Wår Gud är oss en wålbeg borg" — den han ej sällan helt och hållet upprepade.

Mot slutet af sin lefnad återstod han öfvermodadt hörseln för en liten tid; men nu tilltogo andra ålberdomskrämpor, till des han stilla affonnade den 15 Oct. 1821. Han blef begrafwen d. 23 October, då jordfästningen förrättades af hans ende efterleswande Son, **Ulrik Kernell**.

Kernell hade ett manligt och wärdigt utseende; hans maka war skön äfwen i ålberdomen. — Han war icke framför mängden utmärkt genom snille eller lärdom; men han hade mannawett och mannakraft, tillräckliga insigter för sitt fall, mer än wantiga embetsgåfwor. Med Bibeln och några äldre Theologer war han wäl be-

lant. Mycket ur Luthers Skrifter hade bibehållit sig i hans min-
ne, och äfwen under de sista åren af hans lefnad hördes han ofta
anföra infall och yttranden ur de så kallade **Tischreden**. I all-
mänhet var hans riktning åt det praktiska; hans kunskapsbegär ut-
breddes sig ej öfver många föremål; men det han sökte, tillagnade han
sig helt och hållet, lefde deri och gjorde det fruktbart. Några skrif-
ter, utom sådana, som hans embete fordrade, har han icke efterlem-
nat. Honom sjelf skulle det knappast någonsin kunnat falla in att
utgifwa något på trycket; men hans reban nämnda wälgörarinna,
Früherrinnan Ribbing, som gerna hörde honom predika, lät, ho-
nom oåtsportt, trycka: **En Christens nödwändiga pligt att känna
sig sjelf. Predikan på 4:de Söndagen i Adventet, af Pet. Kers-
u e II. Linköping 1770, 4:o.** Han ansåg det såsom en oförtjent
utmärkelse.

Tillfällighetsverser.

Att dessa småstycken, som, med undantag af det sista, måste för mängden af läsare synas obetydliga, här samlas, torde få innefattas i den allmänna ursäkt, som för hela skriften är anförd. De, som den närmast angår, torde gerna äga dem. Man förwarar ofta äfwen en wisnad blomma, när hon erinrar om en vän.

På den bästa Faderns Födelse- och Namnsdag den 29
Juni 1795.

Vi städe åter nu den dagen,
Som gjuter glädje i vårt bröst;
En dag, som slets swa kärlekslagen
Och bjuder sira med vår röst.

Den Her, som denna dag såg ljuset,
Med ära prydt sitt lefnadslopp.
I kyrkan, i Contract, i huset
Är han vår Simeon, vårt hopp.

Att likare den hjelten blifwa,
Gud unne honom flera år!
Må han än tjugo få uppskrifwa,
Som Herde för sin Utt och Får!

Dan. Kerknell.

Skålar i Åsbo den 18 Dec. 1805.

För Prosten Kernell.

Se, värnadswärde Far, den fest,
Då wi en himmelsk wällust smaka.
Du blef en wis, en wärdig Prest
För hela femti år tillbaka,
Ät, hwilken nåd af himlens Gud!
Hvem kan vår lugna glädje störa?
Må tacksamhetens rena ljud
Ditt goda fadershjerta röra.

Wi dricke nu din skål, vår Far,
Och hjertat fullt af glädje swallar.
Den huldhet, du oss wifad har,
Hwärt barn med tjusning återkallar,
Och barnabarns wälsignelse
Skall djupt uti din själ sig tränga
Och ömma värnadsoffer ge:
Må det ditt dyra lif förlänga!

För Prostinnan Kernell.

Du goba, värnadswärda Mor!
Ät dig med rätt en skål nu egnas.
Som Måka, Moder, war du stor:
Deras ditt äbla hjerta fågnas.
Din trogna möda ha wi sett
Och denna fröjbedagen skänka.
Wälsignad du! Du oss beredt
Mer sällhet, än som man kan tänka.

För Åsbo Församling.

Du, vårt Åsbo glada folk!
Vi nu en blick uppå dig kasta.
Du är ditt goda hjertas tolf:
Då tackfamt till din flål wi hafva.
Du gläds och tackar lifligt Den,
Som så förlängt vår Petri dagar,
Att han, som herde, far och vän,
Har lärt hwad himlens Gud behagar.

För Hallingbergs Församling.

Du goda folk, som ännu bar
En älskad Lärare i minne,
Som än din kärlek hade qwar
Då låt den icke ur ditt sinne.
O Hallingberg! ditt wal ju låt
Wälsignelsen på Sonen falla.
Hos oss all glädje väcker det:
En tackfamt flål från oss må ställa?

För Biskopen m. m. Doct. Lindblom.

Du, o Stiftets Styresman!
För dig en wördnadsflål och ljuder:
Du denna högtid wärdig fann,
Den ej tillåter, utan bjuder.
Du wet, hur fadershjärtat slår,
När barnen mot des huldhet swara:
Till denna fröjd i många år
Må Himmelen ditt lif bewara!

Joh. Ad. Sonden.

Stålar i Åsbo den 29 Juni 1815.

På Petri helga dag

Hjertat wid sångens slag

Söker sitt mål.

Ädle! dig hylla wi;

Petri skal sjunga wi;

Ättlingar! stämmom i:

Petrus, din skal!

Stamfar! din ätt du ser:

När mot oss mildt du ler,

Flammar vår fröjd.

Den himmel, dit du går,

Dröje än många år!

Led oss i dina spår

Till Zions höjd.

Med glädjens fulla ljud

Brudgummen och hans Brud

Helse vår rösi!

Rjust, som en sommar, må

Lifwet omkring dem stå,

Och sent dess gräns de nå,

Bröst emot bröst!

P. D. A. Atterbom.

Till min Vorfader, Contracts-Profften och Kyrke-
herden Per Kerrell, med en Akademisk
Dipertation,
1815.

Skapa, o Herre, i mig rent hjerta, förnya min anda,

Att till din thron med behag nalkas min brinnande bön! —

Ja, jag är wiß, tacknämlig och signande ser du det ringa

Doffer, den ringaste bår fram åt sin äldre Far,

Som, se'n i nittio wintar för Gud han segrande kämpat,

Nu för sitt folk i frid beder, som Sverste-Prest.

P. A. Zonden.

Till min Morsfader Contracts-Prosten och Kyrkoh.
Per Kernell. Med en Disertation
1815.

Du, i hvars skydd min morgons stjerna
Kann opp ur ewighetens haf,
Tag af ditt äldsta barnbarn gerna
Hwad dig ett barnsligt hjerta gaf!
Du, wid hvars fot i Edens lunder
Tag wärens första kransar band,
Näck, som i dessa hulda stunder,
Mig än en himmelsk fadershand!
Ack! i de milda, fromma dalar,
Der jorden bär ditt helga tjäll,
En närmas himmels gräns hugswalar
Din långa lefnads sabbatsqwäll.
Ej någon lidelse beweker
Ditt öga till en smärtlig tår,
Och sommarns lust från fordom leker
Ännu med dina silfverhår

Hwad hopp och längtan eftertraffa,
Din andakt fann i fridens land;
De bödsiges begär blott sakta
Sig bryta mot des lugna strand.
På afländ tidens stormwind dånar,
Af honom ej ett löf berörs,
Så långt din fristads synwidd blånar
Och klockan från ditt tempel hörs.
Dock gifs en drift, som ej kan hwila,
En brand, åt wisa bröst beständ,
Som will på wilda wingar flå
Från rymb till rymb, från werld till werld;
Snart för en brusande förmåga

Förträng är moderhybbans wärd,
 Med bildnings-kraftens spända båga
 Går ynglingen till Diktens gård.

Des gyllne murar fjerran glindra
 Ur ewigt gröna toppars skugg,
 Och stjernor hela dygnet tindra
 Med på en rosenfärgad bygd.
 Der hoppet sina drömmar klistar
 I ro wid näktergalens sång,
 Och mellan dunkla häckar wistlar
 Gudomliga gestalters gång.

Wäl håller Lifwet, hwad det lofwat,
 På denna wäg blott spridt och kort;
 Med bitter endast det begäfwat,
 Som skimra fram och tyna bort.
 Dock bland de heta qwalens hwimmel,
 Naturens sägning ej förgår;
 Och wärens lust och tårens himmel
 Af henne hjertat återfår

Af Skaparns första kärlek glöder
 En stilla eld i hennes barm,
 I gränslös fröjd hon konsten föder,
 Och waggas ben på modersarm.
 Och skönheten och sången waktar,
 Så långt en morgonrodnad greyr,
 Så långt ett sinne gläds och saknar,
 Så långt till Gud en aning flyr.

Den glans, der han sig inneluter,
 I ljus och färgor är förstådd;
 Omkring hans thron, der himlen njuter,
 Är Diktens luta ej försmädd.
 Hon gaf mig wingar till det Höga,
 När först jag sångens wällust fann,

Öch ack! när i en Moders öga
Ännu min lefnads spegel brann.

Men att förtjusaf och föfwinna,
Det Hönas lott på jorden är.
Blott att inom sig fjelf förbrinna,
Fick själen änglarnes begär.
Förgäfves harpan stämmes åter,
Dess fordna Klang ej waknar opp;
Blott minnets turtur hörs, som gråter
Oböbligt i cypressens topp.

Du, som från fordna ljusa dagar,
En spard erinring, återflår:
Våt än mig kyssa, när jag klagar,
Din hand och dina hwita hår!
Känn rösten än, som till dig ljuder,
På mig med helgomblickar se,
Öch skänk min själ, der oron fjuder,
Din frid och din wälsignelse!

Åtterbou.

